

İREM NUR COŞKUN

Dr. Hulusi Behçet Ortaokulu

Ortaokullar Arası Yarışma Üçüncüsü

CAVİT'İN HIRSI

Köyün birinde Cavit adında bir adam yaşıyordu. Kısa boyu, uzun sakalları, yaşlanmış ve asık yüzü, kocaman gözleri bu adamı çok korkunç gösteriyordu. Çok sinsî, açgözlü, tembel ve yalancıydı. Bu adamın bir tane dükkânı vardı. Buraya gelen insanları bir şekilde kandırıyor, onların paralarını alıyordu. Amacı zengin olmaktı.

Köydeki evi bir zamanlar oldukça küçüktü. Buna rağmen haksız yere kazandığı parayla kendine yeni bir ev satın almıştı. Artık köyün en büyük ve en gösterişli evi onun olmuştu. Beyaz ve mavinin en güzel tonlarının bulunduğu, rengârenk süslemelerle bezenmiş, bahçesinde bulunan renkli, farklı ve güzel kokulu çiçeklerin hoş bir hava kattığı, yepyeni bir ev...

Cavit'in bu evi onun zenginlik hevesine yetmemişti. Hâlâ açgözlü olduğundan buralardan gitmek ve İstanbul'a yerleşmek istiyordu. Bunda da çok kararlıydı. Evini, dükkânını, hatta çok sevdiği, gözü gibi baktığı arabasını bile satabilirdi. Bu araba kırmızı renkli, iki kapılı bir Fransız şaheseri idi. Üstelik arabayı alalı da çok olmamıştı. Buna rağmen hırsla kapılıp evini, dükkânını ve arabasını satışa çıkardı.

Aradan beş ay geçmesine rağmen evini hâlâ satamamıştı. Köyde onun istediği parayı verecek biri olmadığından mı, yoksa köylünün onun kendilerini kandıracağını bildikleri için mi bilinmez ev hâlâ satılmayı bekliyordu.

İstanbul'a nasıl gideceğini düşündüğü günlerde bir olay oldu. Arabası ortada yoktu. Daha doğrusu çalınmıştı. Cavit gözü gibi baktığı arabasının ortadan kaybolmasına iyice dertlenmişti. Evden çıkmamaya başladı.

Birkaç gün sonra evine ve dükkânına yeniden satış ilanı astı. Çok üzülse bile bir süre sonra ikisini de etmeyeceği kadar düşük bir fiyata elinden çıkartmak zorunda kaldı.

Bir ay sonra köyden gideceği haberi duyuldu. Herkes buna sevinmişti. Aralarında hiç üzülen yok gibiydi. Hatta onun sinsiliğinden çok çekmiş olan bir köylü “ Bir an önce gitse de biz de kurtulsak artık! ”, demişti. Bu köylünün sakalları yüzünün yarısından fazlasını kaplamıştı. Yaşından dolayı saçları, sakalları hatta kaşları bile kar beyazıydı. Tüm varlığını bu adama kaptırmıştı. Bu yaşlı adamın söylediğini köylüler de onaylamıştı. Çünkü köye Cavit gelmeden önce hiç kimse yalan nedir bilmezdi. Ama Cavit'ten sonra köyün huzuru kaçmış, dengesi bozulmuştu. Onu örnek alan gençler olmuştu. Bu gençlerin sayısı da yavaş yavaş artmıştı.

Anlayacağımız gibi bütün köy ondan nefret ediyordu. Gerçi köylülerin isyanı da hemen bitmişti. Çünkü iki gün sonra yola çıkmıştı. Cavit, amaçlarını gerçekleştirmek için İstanbul'a gidiyordu.

Ev aramaya başladı. Sabahtan akşama kadar ev aramış, elinde olan parayla alabileceği bir ev bulamamıştı. Sonunda bir gecekonduya yerleşti. Eski, yıpranmış, oldukça küçük ve kullanışsız, boyaları dökülmüş, damı akan ve duvarlarında ağır çatlakları, hatta delikleri bulunan, yine de hiç yoktan iyi bir gecekonduydu. Bunu kendine yediremiyor, söylenip duruyordu. Ayakta bir o yana bir bu yana giderken bir şey düşündüğü aşıkardı. Bir anda durdu. Belli ki aklına bir fikir gelmişti. Hayallerini gerçekleştirebilmesi için bir işi olmalıydı. Kendi işini kurması da şu anda imkânsızdı. Birinin yanında çalışması gerekliydi.

İş aramaya çıktı. Dükkân dükkân dolaşıyor, herkesten iş istiyordu. Pek çoğu hem görünümünden hem de güvensiz konuşmalarından dolayı ona iş vermiyordu. İş bulamadıkça daha çok üzülüyor, ama yılmıyordu. Cavit azimliydı. İşte bu bütün bu azminden dolayı bütün köylüyü dolandırabilmişti. Yılmadı ve günlerce iş aradı.

Akşamlarını sabahlarına katıp iş aramış, sonunda zar zor bir iş bulmuş ve yaşlı bir adamın yanında işe girmişti. Bu iyi kalpli ve yaşlı adam, kalfasının memleketine dönmesinden dolayı Cavit'i işe almıştı. Yaşlı adam, zamanında bir memur olarak görev yapmaktayken görme gücünün azalması onucu işinden ayrılmış, birikmiş parasıyla bir müzik mağazası açmıştı. Elleri nasırlaşmış bu

adam, görme güçlüğü nedeniyle ancak bir yardımcı ile çalışabiliyordu. Bu yardımcı artık Cavit'ti.

Cavit zaman geçtikçe sıkılıyor, kendi işini kurmak istiyordu. Aklından sinsi planlar geçiriyordu. Tabii ki bunları yapmak için önce ustasının güvenini kazanmalıydı. Öyle de olmuştu. Yaşlı adam Cavit'in yüzündeki maskeden gerçekleri göremiyor, onun çok iyi bir yardımcı olduğunu düşünüyordu.

Aradan uzun bir süre geçmişti ve dükkânda çalgı aletleri yavaş yavaş azalmaya başlamıştı. Bir sabah Cavit planını devreye koydu ve koşarak dükkândan içeri girdi. Yaşlı adamın yanına gelip diz çökerek:

—Usta! Usta! Yeni bir toptancı buldum ve bize kaliteli malları ucuz verebileceklerini söyledi.

—Peki, bu adamlara güvenebilir miyiz?

—Elbette usta! Hatta anlaşma kâğıtlarını bile yanımda getirdim.

—Bakalım ne varmış şu kâğıtlarda...

Cavit ustasının kâğıtları okuyamayacağını çok iyi biliyordu. Bu yüzden ustasının dükkânını kendi üstüne geçirmek için kâğıtları hazırlamış ve ustasına anlaşma kâğıdı diye söylemişti. Saf ve iyi kalpli adam Cavit'e güvenip bu kâğıtlara imza atmıştı.

Aradan birkaç gün geçince Cavit dükkâna uğramamaya başladı. Hiçbir esnafı görmek istemiyordu. Kâğıtları gerekli yerlere verip önce dükkânı kendi üstüne geçirmiş, sonrasında ise zengin bir adama yüklü bir fiyata satmıştı. Artık elindeki deste deste paralarla kendine yeni bir iş kurabilirdi. Yaşlı adam ise kahrından memleketine dönmek zorunda kaldı.

Cavit gezmeyi çok istediği yerleri gezdi. Topkapı Sarayı'na, Yerebatan Sarnıcı'na ve camilere gitti; sonra Sarayburnu'nda, deniz kenarına oturdu. Martıların sesleri ve denizin hırçın dalgaları birbirine karışıyor, insan sesleriyle etrafta bağırان satıcıların sesi İstanbul'a özgü bir hava katıyordu. Simitçiden bir simit aldı, martılara atmaya başladı. Bu sırada hava kararmaya başlamıştı. Köprünün ışıkları yanıyor, yoldan geçen araba kornalarının sesi oraya kadar geliyordu. İstanbul'un akşamı bile bir başkaydı. O ise kendince hayal kuruyordu.

Hiçbir şey olmamış gibi Çerkezköy'de bir mandıra alıp işletmeye başladı. Uçsuz bucaksız yemyeşil bir alanda onlarca koyunu, keçisi, ineği vardı artık.

Zamanının çoğunu mandırada geçiriyordu. Kendisi işlere pek elini sürmüyordu. Onlarca çalışanı gecesini gündüzüne katıp taze süt, peynir, tereyağı elde etmek için çalışıyordu. Cavit'in ise tek yaptığı gününü istediği gibi geçirmek ve çalışanları yok yere azarlamaktı.

Mandıranın yanı başına yine dillere destan bir ev yaptırmıştı. İki katlı, içi birbirinden güzel eşyalarla döşeli, kocaman bir evdi burası. Ancak o koca evde hep yalnız başınaydı. Ne geleni ne gideni olurdu. Zaten kendini bildi bileli hiç doğru düzgün dostu olmamıştı. Sinsiliği, düzenbazlığı gözlerine yansır. Bir söylediği diğer söylediğini tutmaz, söylediklerinde hep çelişki olurdu. Verdiği sözleri tuttuğu ise hiç görülmemişti. Yalnızca birkaç fazla iyi niyetli insan ona inanmıştı; onlar da inandığına bin pişman olup hep kandırılmış, dolandırılmıştı. Ama Cavit bunlara hiç üzülmeydi. Gerçek mutluluğun parada olduğunu düşünür, başka hiçbir şeyi umursamazdı. Eline geçen o kadar parayı ise hiçbir zaman yeterli bulmaz hep daha fazlasını isterdi.

Çerkezköy küçük bir yerd. Cavit mandirasını kurmak için küçük, sakin ve bol yeşillikli bir yer seçmişti. Ona yakın olan sadece bir komşusu vardı: Emekli Öğretmen Hasan Amca. Beyaz saçları, kırışık elleri ve kırışık yüzüyle yaşlı gözükmesine rağmen, eğlenceli ve oldukça sevimliydi. Hasan Amca çok seven, herkese güler yüzle davranan, sevgi dolu biriydi. İnsanları, hayvanları, doğayı kısacası etrafındaki her şeyi ve herkesi çok severdi. Gündüz bahçesiyle uğraşır akşam da torunlarıyla vakit geçirirdi. Kalabalık bir ailesi ve çok fazla dostu vardı. Eski öğrencileri ise onu hiç ihmal etmez devamlı ziyaretine gelirdi. Evi hiç boş kalmaz, misafiri hiç eksik olmazdı. Komşuluk ilişkilerini çok önemserdi. Ancak yakınlarında oturan komşusu hiç yok diye üzülmüydü. Bu yüzden Hasan Amca Cavit'in taşınmasından çok memnun olmuştu. Hem şenleniriz hem de sütümüzü, yoğurdu-muzu güvenle komşumuzdan alırız diye düşünüp sevinmişti.

Cavit taşınıp düzenini kurunca Hasan Amca onunla tanışmaya gitti. “Boş gidilmez!” deyip karısına tazecik gözlemler yaptırdı. Cavit ise komşusuyla tanıştığına hiç memnun olmamış gibiydi. “Bu da nerden çıktı şimdi, işi gücü yok benimle boş boş muhabbet etmek istiyor, vaktimi çalıyor”, diye düşünüp Hasan Amca’yı başından savdı. Hasan Amca ise, “İşleri yoğun ondan böyle davranıyor”, diyerek bu davranışlarını hoşgörüle karşıladı.

Mandırada işler iyi gidiyordu. Hayvanlar çok verimliydi, hepsi çok iyi süt veriyordu. Çalışanlar da kendi işiymiş gibi önemiyor, canla başla çalışıyordu. İhsan da onlardan biriydi. Memleketi Azerbaycan’dan yeni gelmişti. Ailesini kaybedeli çok olmuştu, kimsesi yoktu. Dedesiyle büyümüştü, geçen yaz o da vefat etmişti. Gönlünü birine kaptırmıştı. Komşu kızı Zeynep’i çok seviyordu. Zeynep’in de gönlü ondaydı ama evlenmek istemiyordu. İhsan fazla başına buyruk biriydi, kafasına eseni yapar, kimsenin sözünü dinlemezdi. Okumamıştı, dedesi ölene kadar hiç çalışmamıştı, dedesi ona bakmıştı. Bu yüzden Zeynep ona güvenemiyordu. İhsan evlenmek istediğini söylediğinde Zeynep “Git biraz para kazan, kendini düzelt ondan sonra iste beni”, demişti. İhsan da bu sözlerden sonra İstanbul’a gelmişti; ama iş bulamamış, bir dikiş tutturamamıştı. Sonra bir tanıdığı onu Cavit’in mandırasına götürdü, Cavit ile tanıştırdı. O günden sonra İhsan, Cavit’in yanında çalışmaya başladı.

İhsan işe başlayalı altı ayı geçmişti ama daha hiç para alamamıştı. Parasını her istediğinde Cavit onu geçiştiriyordu. Ne zaman paradan konu açılrsa Cavit bahane üretiyordu. İhsan’ın canına tak etmişti. Mandırada yatıp kalkabilmesinden başka kârı yoktu, beş kuruşsuzdu.

İhsan bir gün yine para istemek için gelmişti. Bu sefer kararlıydı, parasını alacaktı. Ancak Cavit’le başa çıkmak mümkün değildi. Cavit baktı olmuyor İhsan’a bağırdı, çağırdı.

—Aç karnını doyurdum, sokakta yatmaktan kurtardım, daha ne istiyorsun? Senin gibi yarım akıllıya, iş bilmeze başka kim iş, kalacak yer verir ki?

İhsan iyice hiddetlenmişti, o da Cavit'in üstüne yürümeye başladı. Cavit, İhsan'ın tehlikeli olmaya başladığını görünce onu iştin kovdu.

—Para falan da yok sana, defol buradan, gözüme görünme! Artık sokakta mı yatarsın, aç mı kalırsın umurumda değil. Ancak o zaman anlarsın kıymetimi.

İhsan, Cavit'in boğazına yapışmıştı; ama diğer çalışanlar hemen gürültüye koştu geldi. Gelenler İhsan'ın elinden Cavit'i zor kurtardı. İhsan da söylenerek mandıraya doğru gitti.

İhsan çok sinirlenmiş ve Cavit'e kin duymaya başlamıştı. Ondan öcünü almalıydı. Birkaç parça eşyasını alıp mahallenin misafirhanesine gitti. Bütün gün neler yapabileceğini düşündü. Sabaha kadar uyumadı ve sonraki gün aklına gelenleri yapmaya başladı.

İhsan, Cavit'in yaptıklarının yanına kâr kalmasını istemiyordu. İyi bir ceza vermek için havanın kararmasını bekledi. Hava kararınca bütün herkes mandıradayken Cavit'in evini ateşe verdi. Komşusu Hasan Amca yangını görür görmez mandıraya koşup oradakilere haber verdi. Mandıradaki herkes koşarak ateşi söndürmeye çalıştı. Mandırada kimse kalmayınca İhsan bu sefer de buraya gelip buradaki hayvanları salıverdi.

Cavit'in evindeki yangın birkaç saatte zor söndürülmüştü. Ancak ev kullanılamaz hale gelmişti. Tavandaki gösterişli avizeler yerlere düşmüş, güzelim perdeler kül olmuştu. Evde kullanılacak bir tek eşya kalmamıştı. Evindeki paralar da yanıp gitmişti.

Cavit boynu bükük bir şekilde mandıraya döndü. Mandıraya döndüğünde gördüğü manzara karşısında az daha küçük dilini yutacaktı. Mandırada bir tek hayvan kalmamıştı. Tüm hayvanlar kaçıp gitmiş olamazdı. Bunu biri yapmış olmalıydı. O sırada aklına hiç kimse gelmiyordu. Çünkü bunu yapabilecek onlarca kişi vardı.

O günden sonra Cavit'in işleri hiçbir zaman düzelmedi. Hep daha da kötüye gitti. En sonunda mandırayı da satıp borçlarını ödemek zorunda kaldı. Elinde şimdi hiçbir şeyi kalmamıştı.